

Sygn. akt VIII C 2087/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Intrum (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2087/17

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2017 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko M. P. powództwo o zapłatę kwoty 2.328,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że nabył wierzycelność wynikającą z umów świadczenie usług telekomunikacyjnych, które pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) S.A., na podstawie umowy o przelew wierzycelności z dnia 30 listopada 2016 roku. W ramach zawartych z pierwotnym wierzycielem umów usługodawca wykonywał na rzecz pozwanej usługi w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz udostępniania urządzenia dekodującego. Pozwana nie wywiązała się z obowiązków wynikających z umowy, z uwagi na brak uiszczenia należnych operatorowi opłat.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

W dniu 30 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzycelność wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana zaskarżając go w całości, kwestionując zasadność roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. (sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 6v-8)

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (postanowienie k. 11)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. (pismo procesowe k. 16-17)

Na rozprawie w dniu 29 marca 2018 roku nie stawiała się żadna ze stron, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 57, zawiadomienia k. 55-56)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwaną M. P. wiązała z cedentem – (...) S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 6 kwietnia 2010 roku, którą strony zawarły na okres 24 miesięcy. Integralną częścią ww. umowy stanowił Regulamin świadczenia usług przez (...) oraz Cennik Usług (...) przez (...). W ramach zawartej umowy pozwanej zostało powierzone urządzenie dekodujące. Strona powodowa nie załączyła w poczet materiału dowodowego Regulaminu świadczenia usług oraz Cennika dla Abonentów (obowiązujących w dacie zawarcia umowy) do przestrzegania, których pozwana była zobowiązana zgodnie z wiążącą strony umową. Z treści załączonej do akt umowy nie wynika obowiązek zwrotu dekodera po zakończeniu umowy ani jakiegokolwiek ewentualne sankcje za uchybienie powyższemu obowiązkowi. (kserokopia umowy nr (...) k. 38)

W dniu 6 sierpnia 2013 roku pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), którą strony zawarły na okres 12 miesięcy. Integralną częścią ww. umowy stanowił Regulamin świadczenia usług z dnia 19 marca 2013 r. oraz Cennik z dnia 19 marca 2013 roku. W ramach zawartej umowy pozwanej zostało powierzone urządzenie dekodujące. Strona powodowa załączyła w poczet materiału dowodowego Regulamin świadczenia usług z dnia 19 marca 2013 r. oraz Cennik z dnia 19 marca 2013 roku (obowiązujące w dacie zawarcia ww. umowy) do przestrzegania, których pozwana była zobowiązana zgodnie z wiążącą strony umową.

(kserokopia umowy nr (...) k. 40, Cennik k. 41, Regulamin świadczenia usług k. 42-44)

W dniu 30 listopada 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. umowę sprzedaży wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności stanowiącym załącznik nr 3 do powyższej umowy, w którym wskazano, że zadłużenie pozwanej M. P. wynosi łącznie kwotę 670,99 zł. (umowa sprzedaży wierzytelności k. 24-25, załącznik nr 3 do umowy sprzedaży wierzytelności k. 28-30, okoliczności bezsporne)

Powód sporządził pismo opatrzone datą 12 stycznia 2017 roku, w którym zawiadamia pozwaną o przelewie wierzytelności i jednocześnie wzywa do zapłaty kwoty 2.304 zł, wynikającej z zawartych umów z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanej. (zawiadomienie k. 45-46v, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie spełnił w przedmiotowej sprawie podstawowych wymogów dowodowych.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz nr (...) zawartych przez pozwaną z cedentem – pozwana miała nie uregulować należności wynikających z przyjętego na siebie zobowiązania względem pierwotnego wierzyciela.

W aktach sprawy wprawdzie znajdują się umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 6 kwietnia 2010 roku nr (...) oraz z dnia 6 sierpnia 2013 roku nr (...), na które powołuje się powód, jednakże pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała zasadność powództwa, jak i wysokość dochodzonej kwoty.

Z kolei strona powodowa nie załączyła do akt sprawy żadnych dokumentów księgowych, w tym wystawionych not za niezwrócenie sprzętu, jak i Cennika oraz Regulaminu do umowy z dnia 6 kwietnia 2010 roku o nr (...). Z tego względu nie wiadomo w jaki sposób

oraz w oparciu o jakie dokumenty dokonano wyliczenia kwoty składającej się na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę zadłużenia pozwanej względem pierwotnego wierzyciela. W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że ze złożonej przez powoda dokumentacji nie wynika także, czy okoliczności skutkujące po stronie abonenta opisanym obowiązkiem (kwestia noty za niezwrócony sprzęt) w ogóle zaszły, a jeśli tak, to jakie miały charakter oraz w szczególności, w jakiej dacie nastąpiły. Co prawda, strona powodowa przedstawiła umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2016 roku oraz wezwania do zapłaty z dnia 12 stycznia 2017 roku, lecz z dokumentów tych wynika jedynie, że określone wierzytelności zostały nabyte przez fundusz w drodze przelewu oraz strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty. Jednakże tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości). Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte oraz że nabywca skierował określone żądanie do oznaczonej osoby. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi wykazującymi podstawę naliczania wysokości powstałego zadłużenia (do których odwołuje się w złożonych dokumentach) jest nikła.

Tym samym powód winien przedstawić stosowne dokumenty aby udowodnić wskazane okoliczności, w tym wysokość dochodzonego roszczenia i sposób jego wyliczenia w oparciu o zawarte z pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód winien przedstawić odpowiednie dokumenty celem wykazania, że pozwana nie wywiązała się z oznaczonych obowiązków umownych, tj. że była zobowiązana do uiszczenia należności w oznaczonej wysokości (skoro pozwana neguje zasadność i wyliczenia dokonane przez powoda). W szczególności, że złożone do akt opisane powyżej dokumenty - jak już zaznaczono - nie pozwalają na ustalenie wysokości zobowiązania finansowego pozwanej.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swoje roszczenie, chyba, że nie są one kwestionowane. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Tym samym skoro w pismach procesowych złożonych jeszcze przed pierwszą rozprawą, pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, powód, nie zgadzając się z takim stanowiskiem strony przeciwnej, winien w odpowiedni sposób zareagować - przedstawić okoliczności faktyczne i dowody na poparcie swoich twierdzeń.

Do dnia zamknięcia rozprawy i ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy żadnego dokumentu, z którego wynikałaby podstawa oraz sposób wyliczenia dochodzonych kwot oraz odszkodowania za niezwrócony sprzęt przez pierwotnego wierzyciela.

Z opisanych powyżej przyczyn Sąd nie mógł również poczynić ustaleń faktycznych

w szerszym zakresie. Powód nie udowodnił bowiem, że pozwana miała obowiązek zapłaty kwotę 2.328,35 zł wraz z odsetkami.

Z powyższych względów powództwo jako nieudowodnione co do wysokości, podlegało oddaleniu.